

Sygn. akt. IV Ka 366/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 czerwca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący SSO Mirosław Kędziński

Sędziowie SO Włodzimierz Wojtasiński

SO Adam Sygit - sprawozdawca

Protokolant st. sekr. sądowy Agnieszka Scheffs

przy udziale Jerzego Koźmińskiego Prokuratora Prokuratury Okręgowej
w Bydgoszczy

po rozpoznaniu w dniu 5 czerwca 2014 roku

sprawy **M. C.**

oskarżonego z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.,

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy

z dnia 17 marca 2014 roku sygn. akt IV K 530/13

zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchyła orzeczenie o warunkowym zawieszeniu wykonania orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności i oddaniu w okresie próby pod dozór kuratora sądowego (pkt IV i V); w pkt VII na podstawie art. 63§1 k.k. na poczet kary łącznej pozbawienia wolności zalicza zatrzymanie w dniu 15 maja 2013r.; w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i jego wydatkami obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IV Ka 366/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 17 marca 2014 roku, wydanym w sprawie o sygnaturze akt IV K 530/13, oskarżonego M. C. uznano za winnego tego, że:

-w dniu 15 maja 2013 roku w B., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzielił A. D. 1.18 grama netto ziela konopi innych niż włókniste, przez co uzyskał korzyść majątkową w kwocie 30 złotych, tj. przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i za to wymierzono mu karę roku pozbawienia wolności oraz grzywnę 50 stawek po 10 złotych,

-w dniu 15 maja 2013 roku w B., w mieszkaniu przy ul. (...), posiadał środki odurzające w postaci ziela konopi innych niż włókniste o łącznej wadze 4,8 grama netto, tj. przestępstwa z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i za to wymierzono mu karę trzech miesięcy pozbawienia wolności,

w miejsce poszczególnych kar pozbawienia wolności wymierzając karę łączną roku pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawieszono na okres czterech lat tytułem próby, oddając w tym czasie oskarżonego pod dozór kuratora sądowego. Ponadto orzeczono przepadek korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa; zaliczono na poczet kary grzywny okres zatrzymania oskarżonego; orzeczono przepadek dowodów rzeczowych opisanych w punktach VIII i IX wyroku; zwrócono oskarżonemu przedmioty opisane w punkcie X wyroku i obciążono go kosztami procesu, w tym opłatą w kwocie 280 złotych.

Od powyższego orzeczenia apelację wniósł oskarżyciel publiczny, zaskarżając je w całości na niekorzyść oskarżonego ale kwestionując jednak wyłącznie orzeczenie o karze, tj. o warunkowym zawieszeniu wykonania orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności. Zarzucił błąd w poczynionych w tym zakresie ustaleniach faktycznych a polegający na bezzasadnym przyjęciu, iż co do oskarżonego zachodzi pozytywna prognoza kryminologiczna wyrażająca się w przekonaniu, że wymierzenie kary z zastosowaniem tej instytucji oddziaływania probacyjnego będzie wystarczające dla osiągnięcia celów kary a w szczególności zapobiegnie powrotności do przestępstwa.

Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja była zasadna i doprowadziła do zmiany wyroku na niekorzyść oskarżonego.

Ponieważ w przedmiotowej sprawie nie zakwestionowano ustaleń faktycznych a poczynionych przez Sąd Rejonowy w Bydgoszczy odnośnie przestępczych zachowań M. C., należy się ograniczyć jedynie do stwierdzenia, że po prawidłowym przeprowadzeniu postępowania dowodowego w sposób jednoznaczny ustalono, iż oskarżony dopuścił się popełnienia dwóch czynów, kwalifikowanych jako przestępstwa z art. 59 ust. 1 i art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku.

Słusznie rzecznik oskarżenia publicznego zakwestionował możliwość zastosowania wobec oskarżonego w przedmiotowej sprawie instytucji oddziaływania probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności, uznając takie rozstrzygnięcie nie tyle za wynik błędnych ustaleń, ale błędnej oceny okoliczności faktycznych ustalonych w sprawie, w szczególności odnośnie cech podmiotowych sprawcy (k. 339). Sąd odwoławczy przychylił się do wyrażonego przez apelującego wniosku, iż błędnie sąd I instancji uznał, że warunki i właściwości osobiste oskarżonego oraz jego dotychczasowy sposób życia pozwalają na przypuszczenie, że pomimo nie wykonania kary pozbawienia wolności, sam fakt kolejnego skazania wpłynie na niego wychowawczo i w przyszłości będzie on przestrzegał porządku prawnego.

Oskarżony przedmiotowego przestępstwa dopuścił się będąc osobą już wcześniej karaną sędownie i działając w okresie prób wynikających z wcześniejszych wyroków skazujących, kiedy to zastosowano warunkowe zawieszenia wykonania kary. I tak:

-wyrokiem Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 19 listopada 2010 roku w sprawie XVI K 2921/10 został skazany za szereg występków z art. 279 § 1 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k., art. 278 § 1 k.k. na karę łączną dwóch lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres pięciu lat a wyrok uprawomocnił się dnia 27 listopada 2010 roku (k. 169-171, 202, 307),

-wyrokiem Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 23 grudnia 2010 roku w sprawie XVI K 3858/10 został skazany za występki z art. 288 § 1 k.k. na karę roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres czterech lat a wyrok ten uprawomocnił się dnia 31 grudnia 2010 roku (k. 168, 202, 307).

Ponadto w przedmiotowej sprawie oskarżony dopuścił się popełnienia czynów o znacznej społecznej szkodliwości, co w szczególności dotyczy przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii a wyrażającej się w wysokości przewidzianego ustawowego zagrożenia za ten występki karą od roku do 10 lat pozbawienia wolności.

Tak więc fakt wcześniejszej karalności oskarżonego w w/wym. zakresie, uwzględniając ilość skazań, rodzaj obecnie przypisanych przestępstw i powrót do przestępstwa w okresie ustanowionych prób dowiodł, iż skorzystanie z

warunkowego zawieszenia wykonania kary po raz kolejny było bezzasadne. Jednocześnie powoływanie się przez Sąd Rejonowy na daty ostatnich skazań i odnoszenie to do daty przypisanych obecnie przestępstw nie może być przesłanką racjonalnie uzasadniającą zapadłe rozstrzygnięcie.

W ocenie sądu odwoławczego brak jest – jak to słusznie postrzega skarżący - w stosunku do oskarżonego takich okoliczności, które przemawiałyby za orzeczeniem wobec niego po raz kolejny kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania i czyniły takie rozstrzygnięcie racjonalnym oraz realizującym ustawowo określone cele kary. Art. 69 § 1 i 2 k.k. ustanawia, prawo sądu do oceny tej sytuacji, w której wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności należałoby warunkowo zawiesić. Ta instytucja oddziaływania probacyjnego nie może być zastosowana wtedy, gdy charakter sprawy, okoliczności towarzyszące popełnieniu przestępstwa, jego społeczna szkodliwość, ale także i cechy sprawcy czy wreszcie wzgląd na społeczne oddziaływanie kary, przeciwko temu przemawiają. Analiza wszystkich powyższych okoliczności prowadziła do wniosku, iż brak jest przesłanek a wymaganych regulacją ustawową aby z takiej formy złagodzenia odpowiedzialności karnej móc skorzystać wobec podsądnego w tej sprawie.

Okoliczności podniesione przez sąd I instancji nie mogą wyżej wskazanych przesłanek negować i prowadzić do orzeczenia kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Byłby to przejaw pobłażliwości nieuzasadnionej okolicznościami sprawy oraz stanowił o nieuwzględnieniu - w sposób prawidłowy - dyrektyw wymiaru kary, czyniąc ją niewspółmiernie łagodną, w szczególności wobec negatywnych cech podmiotowych sprawcy.

Zgodnie z regulacją art. 58 § 1 k.k. karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania należy orzec tylko wtedy, gdy jest to bezwzględnie konieczne czyli gdy inna forma represji karnej nie jest w stanie spełnić celów kary wobec sprawcy. Przy analizowaniu tej kwestii sąd musi wziąć pod uwagę postawę oskarżonego, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia, zachowanie po popełnieniu przestępstwa oraz pozytywną prognozę kryminologiczną a zawierającą się w uznaniu, iż zawieszenie wykonania kary będzie wystarczające aby powstrzymać go przed powrotem do przestępstwa. W ocenie Sądu Okręgowego w Bydgoszczy okoliczności przedmiotowej sprawy i okoliczności dotyczące osoby sprawcy wskazywały jednoznacznie, że wymiarzenie kary bezwzględnej pozbawienia wolności (w minimalnym rozmiarze uwzględniając zagrożenie z art. 59 ust. 1 ustawy o narkomanii) będzie jedyną karą pozwalającą na osiągnięcie wobec sprawcy wszystkich jej celów, nie tylko w zakresie prewencji szczególnej, ale i ogólnej. Kara ma na celu również kształtowanie społecznie pożądanej postawy podsądnego a zwłaszcza ma wdrażać go do poszanowania zasad współżycia społecznego oraz przestrzegania porządku prawnego i tym samym przeciwdziałać powrotowi do przestępstwa.

W ocenie sądu odwoławczego kara bezwzględna pozbawienia wolności, w wymiarze łącznym ustalonym przez sąd I instancji, spowoduje, że zrozumie on w końcu naganność swego dotychczasowego postępowania, trwale zmieni dotychczasowy tryb życia, przekona się o konieczności przestrzegania podstawowych zasad porządku prawnego a oddziaływanie resocjalizacyjne względem oskarżonego pozwala przypuszczać, że po zakończeniu odbywania kary będzie on tak kierował swoim życiem, aby w przyszłości nie naruszać już norm chronionych sankcją prawa karnego. Jednocześnie należy podnieść, że oskarżony i w chwili popełnienia przestępstwa musiał zdawać sobie sprawę z naganności takiego postępowania i tym samym godził się z ewentualnymi skutkami takiego zachowania, wobec czego odwoływanie się w chwili obecnej do sytuacji osobistej i rodzinnej nie mogło przynieść zakładanego efektu.

Wobec powyższego argumentację skarżącego, sprowadzającą się de facto jedynie do zakwestionowania wniosków wyciągniętych przez Sąd Rejonowy w Bydgoszczy z prawidłowo ustalonych faktów (art. 454 § 2 k.p.k.), a w szczególności dotyczących okoliczności popełnienia przedmiotowych czynów i wcześniejszej karalności sądowej – z poniższym zastrzeżeniem - uznano za uprawnioną i potwierdzoną okolicznościami przedmiotowej sprawy. Sama odmienna ocena znaczenia określonego faktu przez sąd odwoławczy, która wpłynęła na zmianę orzeczenia co do kary, nie oznacza, że doszło do zmiany ustalenia faktycznego, przyjętego za podstawę zaskarżonego wyroku (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2006 roku w sprawie V KK 491/05). Także ostatecznie sformułowany przez skarżącego wniosek był racjonalny i zasadny. Jego prawidłowości nie neguje niezasadne

odwołanie się również do wyroku skazującego wydanego przez Sąd Rejonowy w Bydgoszczy w sprawie XVI K 1944/10, który uległ już zatarciu w oparciu o regulację art. 76 k.k.

Dlatego zmieniono zaskarżony wyrok uchylając orzeczenie o warunkowym zawieszeniu wykonania kary łącznej pozbawienia wolności oraz orzeczenie z tym związane a dotyczące oddania w okresie próby pod dozór kuratora. Jednocześnie, na podstawie art. 63 § 1 k.k., okres zatrzymania zaliczono na poczet kary pozbawienia wolności. W pozostałej części utrzymano zaskarżony wyrok w mocy. Orzeczenie kary bezwzględnej, aktualna sytuacja materialna oskarżonego oraz jego ograniczone zdolności zarobkowe skutkowały zwolnieniem z obowiązku uiszczenia kosztów postępowania odwoławczego, którymi obciążono Skarb Państwa.